

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, a

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po

několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, b

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, b

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému.

Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, c

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, c

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, d

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po

několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, e

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, e

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému.

Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, f

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, f

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, g

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po

několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, h

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, h

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému.

Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, i

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, i

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, j

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po

několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, k

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, k

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému.

Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, 1

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, 1

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, m

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po

několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, n

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ 22, o, n

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn. Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému.

Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Ted', ted' jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „ted' už se ani neohlédnu.“ 22, o, o

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 1

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 1

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 1

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív

myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová,
polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte,
izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 2

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět
nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce,
jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl
na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když
bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív
myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová,
polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte,
izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 2

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět
nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce,
jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl
na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když
bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív
myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová,
polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte,
izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 2

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět
nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce,
jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl
na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když
bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív
myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová,
polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte,
izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 2

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět

nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 3

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 3

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 3

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová,

polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 4

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 4

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 4

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 4

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce,

jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 5

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 5

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 5

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte,

izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 6

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 6

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 6

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22,
7, 6

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl

na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 7

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 7

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por- porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“ „Porcelán.“ 22, 7, 7